

DKS-produksjonen SELFrida

Frida Kahlo fortsetter å fascinere nye generasjoner. Kunstgiganten Tate Modern i London omtaler henne som «verdens mest berømte kvinnelige kunstner» og Victoria and Albert Museum dedikerte nylig en stor utstilling til hennes umiskjennelige stil. *Den kjente, meksikanske kunstneren er også blitt omtalt som kvinnen som «oppfant» selfien.*

I løpet av sin relativt korte karriere (hun døde da hun var 47 år gammel, som følge av et langt og smertefullt sykeleie) malte hun blant annet 70 unike selvportretter – malerier som i dag går for å være noen av verdens høyest oppskattede – og prissatte. Frida Kahlo er også gjennom sin sterke livshistorie blitt både et globalt kunst-, mote- og feministikon. Helt fra hun var liten, og fikk polio som seksåring, og ett bein ble kortere enn det andre, brukte hun mote og klær for å skjule sine fysiske utfordringer.

Frida Kahlo var en av de første kvinnene som startet på videregående skole i Mexico, for å studere medisin. Men en grusom trikkeulykke endret på framtidsplanene. Da hun ble sengeliggende i lang tid, begynte hun å male mer og mer. Etter hvert kom hun i kontakt med maleren Diego Rivera, som ledet den meksikanske muralistbevegelsen, som hun senere giftet seg – og skilte seg fra – før de giftet seg igjen. De hadde et stormfullt forhold, der begge hadde mange partnere. De flørtet også frilynt med kommunismen. Frida Kahlos helse ble imidlertid raskt dårligere og dårligere. Hun hadde flere smertefulle aborter og fikk aldri barnet hun ønsket så sterkt, og endte opp med å måtte ta mange sterke medisiner.

Til tross for dette, er Frida Kahlo blitt en av de mest imiterte og applauderte kvinner i verdenshistorien. En av grunnene til det, er at hun i stedet for å skjule, framhevet sine fysiske utfordringer og sin smerte. Skjønnheten i det uperfekte, i det «stygge». Hun lot øyenbrynene og «barten» gro, som en protest mot machismen. Hun framhevet alle sine særegenheter, for å vise at hun var annerledes og autentisk. Hun klarte også å omforme smerten til noe vakkert. Da hun fikk beskjed om at hun måtte amputere benet, sa hun: «Jeg trenger da ikke føtter, når jeg har vinger, og kan fly!».

På slutten kledde hun seg hver dag som til fest. Og påsto at hun ikke fryktet døden. «Derfor er døden så storslått, fordi den ikke eksisterer. Bare den som har ikke har *levd*, dør. Den som fortsetter å produsere nye impulser, lengsler og begjær, fortsetter å leve etter sin død».

Derfor lever Frida i beste velgående.

Produksjonens første del:

INTRO: Historien om Frida Kahlo – kvinnen som «oppfant» selfien

Det anbefales at klassen ser en kort dokumentar (link vil medfølge i lærerplan), eller om mulig, filmen «Frida» (Julie Taymor, 2002) om livet til Frida Kahlo, før forestilling og verksted!

Cirka 20 minutters intro/performance, der artist Hanne Tveter (kledd som «Tehuana», samme type kjole som Frida Kahlo brukte) synger om noen aspekter ved den sterke historien om det meksikanske kunst- mote- og feministikonet Frida Kahlos liv, akkompagnert av musiker Antonio Torner, kledd ut som døden. Døden var alltid ved Frida Kahlos side, og kanskje hennes eneste virkelige forbunds- og ektefelle. På scenen befinner også kunstneren Jonas Roman Cadena seg, skjult bak masken til en gråtende Frida (det eneste ansiktet hun kanskje aldri viste fram), mens han maler sine egne versjoner av noen av Fridas mest ikoniske malerier.

Sangtekstene (på norsk og spansk), hentet fra Hanne Tveters mexicanske album «México En Mi» og «Å krysse grenser», flettes sammen med kort monolog /dialog,

Et annet tema er hvordan Frida Kahlo bestemmer seg å bruke sin smerte og sine defekter, og fremheve dem – øyenbrynene, barten, den brukne ryggsøylen, i kunsten sin...

På slutten fokuseres det over mot **dagens selvportrett, selfien**, som er grunnlaget for **verkstedet** som utgjør del to av seansen. (Frida Kahlo er blitt omtalt som kvinnen som «oppfant» selfien!)

Under **verkstedet** vil elevene deles i grupper, som hver får i oppdrag å lage selfier av seg selv gjennom å ta utgangspunkt i ulike ikoniske bilder som Frida har malt. De får utlevert sminke og rekvisitter, som de kan bruke for å gjenskape seg selv som Frida – eller de kan kjenne på «Frida-effekten», og skape sitt helt egne selvportrett inspirert av Fridas malerier. Eller lage sin helt egen kreasjon!

Etterpå kan elevene diskutere forskjellen på selvportrett og selfie i små grupper, og hvis det blir tid, samles vi for å se på de ulike kreasjonene, som sendes på mail til lærer og Selfrida-side på Facebook. Eller diskuteres i klassen i etterkant. Bildene kan henges opp i en utstilling i klassen/på skolen, om ønskelig.

Mål med performansen/verksted:

Å reflektere over hva en selfie og selviscenesettelse egentlig er/handler om. Hvordan smerte, motgang og fysiske defekter også kan være en styrke.

Hvorfor tar vi selfier? Hva er forskjellen på et selvportrett og en selfie? Hvordan iscenesetter vi oss selv? Og er det virkelig oss selv vi iscenesetter – eller imiterer vi bare noen andre? Hva er originalitet og individualitet? Hvordan bli en egen merkevare? Hvordan kan man bruke smerte, motgang og fysiske defekter som styrke? Hva må vi tenke på når vi legger våre egne selvportretter på nett, tilgjengelige til evig tid? Og når blir et selvportrett – eller en selfie – til kunst?

Hver elev kan også ta med en ting som definerer dem på noe vis på skolen denne dagen – det kan være alt fra gamer headsettet til cheerlederduksen, favorittcapsen, fotballskoene, en bok, klær i en spesiell farge – eller pynterekvisitt, etc. Dette kan de velge å bruke i workshopen – eller de kan iscenesette seg selv ved hjelp av rekvisitter som utøverne har med.

LÆREPLAN: Dette er temaer som også egner seg særdeles godt som utgangspunkt for drøftende norskoppgaver, samfunnsfag, mental helse og kunst- og håndverksfaget.
